Anna N. Schlegel,
d'Olot al món

«I am catalan, you know? South of France»

Text > **David Pagès i Cassú**, escriptor i professor

Anna N. Schlegel (Olot, 1968) és executiva i viu a Califòrnia des de 1992. Li escauen els adjectius *afable*, *autèntica*, *coratjosa*, *emprenedora* i *tenaç*. Té una trajectòria impressionant: la seva empremta professional és ben visible a VMware, Cisco Systems, Xerox, VeriSing, NetApp, ONTAP... Actualment és la vicepresidenta de l'empresa de construcció californiana Procore Technologies.

El seu pare era enginyer industrial de la Nestlé. El van destinar a Girona, ciutat a la qual es traslladà amb la família. A l'Anna, li agradava acompanyar-lo a la fàbrica i veure com funcionaven les màquines. Els coneixements en matemàtiques i física i química que li aportà aquella experiència van ser importants i valuosos. La seva mare és artista, pintora, i van compartir moltes hores en galeries, gaudint de l'art. Tant una cosa com l'altra la van marcar profundament.

Va estudiar filologia anglesa i alemanya a la Universitat de Barcelona (UB). La primera empresa que va fundar ja era per veure com es podien extreure frases i paraules del codi d'un dels primers ordinadors de Silicon Graphics perquè les passés a l'alemany. També va ser una de les primeres persones que van entrenar Google perquè utilitzés paraules i frases en català.

Els nexes de tots els seus projectes són la innovació, els valors humans i, d'una manera especial, la voluntat d'ajudar la gent, com més gent millor. Sempre al servei del bé. El 2020, la revista *Analytics Insight* la va nomenar la dona més influent del món en tecnologia, i el 2021, la revista *CIO Look*, la més admirada. Aquell mateix any li van atorgar la Creu de Sant Jordi, i el mes de desembre de l'any passat va ser distingida com a líder d'excellència 2022 als Estats Units. Tot i viure als Estats Units, no perd el contacte amb Catalunya. Sempre que pot, hi torna. I en sent els batecs.

>> *Anna N. Schlegel en una visita recent a Girona.* (Foto: Joan Juanola)

Sou una garrotxina resident a Califòrnia. Quan us pregunten pels vostres orígens i d'on us considereu, quina és la vostra resposta?
«I am catalan, you know? South of France.» Si no ho entenen, els dic que a un parell d'hores al nord de Barcelona, molt a prop de la frontera amb França. La reacció, després, és sempre imprevisible. Normalment ho relacionen amb alguna experiència personal, si han estat a Barcelona, si tenen un cosí a Itàlia... Com ho faríem tots, més o menys! I a partir del que em diuen, continuo explicant d'on soc.

Coneixem moltes coses de la vostra etapa americana, però poques que facin referència a la vostra infantesa i joventut. Ens agradaria que ens en tracéssiu algunes pinzellades.
Soc d'Olot, del barri Malagrida, i en tinc molts bons records. D'una família molt unida. També vaig créixer a Girona i vàrem viure a la travessia de la Creu. M'estimo molt totes dues ciutats, són plenes d'amics, de mestres, de records de sortides —acampades molt per damunt d'Oix, curses de cros, muntanyisme, la cursa al llac de Banyoles molts anys, molta platja...—, i sempre la família primer. Els visito sovint. Ho porto molt al cap i a la sang. Trobo que he tingut moltíssima sort de ser d'aquests dos llocs i de tenir la família que tinc, per tots cantons! Però nascuda a Olot, sempre garrotxina. Com es pot no ser feliç?

«A mi em sembla que tot comença des de petits, com som i quins valors ens inculquen.» Aquestes paraules són vostres. Quins són els valors que us van inculcar?
Ser puntual. No fer el mandra era molt important: «No perdis el temps» era una frase habitual. També ajudar els altres, mirar què fa falta, ser respectuosa, riure molt, estudiar, entendre el que estudies, veure coses noves sempre, menjar bé, estudiar tant matemàtiques com art, no parlar per sobre dels altres, fer esport, pensar abans de parlar, estar molt ben preparada, llegir molt, viatjar sola, netejar l'entorn —sempre recullo papers arreu... I aixecar-me ràpidament de terra si caic; del llit, si és tard, i del fracàs: ploro un parell d'hores i després, tornem-hi, que no ha estat res. Coses d'aquestes! I llavors, n'hi ha d'altres que les aprens de més gran, com ara escoltar per no contestar, no queixar-te, sinó aportar solucions.

>> *Anna N. Schlegel.* (Foto: Joan Juanola)

Al vostre jo de vint anys, què li diríeu?
Que ja ho vaig fer bé. Amb vint anys treballava vuit hores cada dia a la British Airways i estudiava dues filologies. No tenia gaire temps per estar nerviosa. El temps que em sobrava era per sortir amb els amics! Ara que ho penso, no sé com m'ho feia; tenia molta força.

I als joves del nostre temps, què els diríeu?
Els convidaria a exposar-se, com més aviat millor, al món laboral, al que sigui, i si tenen la intenció d'innovar en alguna tecnologia que serveixi per a tot el món, a estudiar, ja intencionadament. Hi ha moltes maneres de ser jove. Si volen arribar on he arribat jo, cada dia han de fer molt, perquè és una marató diària que t'ha d'agradar de debò. I s'hi ha d'anar amb molta força mental i física. Prens decisions constantment: on inverteixes el temps, la força, cada hora, potser?; què et fa falta aprendre i, concretament, aquest any, quina feina t'aniria millor?; quines persones tens al teu voltant?; qui no et vol...? Per a mi els valors ho són tot. Els tinc escrits de fa molts anys. Si no entra a la roda dels meus valors, és que ni m'hi acosto. No tenim gaires hores al dia, i per ser qui volem ser, ho podem dibuixar i intentar-ho. És difícil, però ajuda a centrar-te. Pots dibuixar els teus valors cada any, perquè la vida et dona sotragades.

Què us va portar als Estats Units?
La feina, la curiositat, l'amor... i no haver entrat, el 1992, a l'equip oficial de vòlei amb què entrenava. Tota una sèrie de casualitats. En principi, hi anava per un any!

Des que hi vau arribar, heu fet un recorregut laboral molt important i molt intens. Què és el que mou el vostre fil professional? Quin és el vostre nord en aquest sentit?
La innovació i els valors humans, però diria que primer els valors humans i, en el sector en què vull dedicar temps i esforçar-me, hi ha la innovació. Cada dia sé que és millor que l'anterior en els temes a què em dedico.

Sempre allà on pugueu ajudar més persones...
Sí, he d'ajudar milions de persones i per al bé; si no, no m'hi poso. És com si un cirurgià hagués inventat una tècnica nova i només l'expliqués a deu persones. Jo sempre volia que l'Àfrica tingués encaminadors, per exemple, o que les dades anessin molt ràpides i segures. O que el món passés les dades al núvol perquè el maquinari ocupa massa espai físic i no és bo per al canvi climàtic. Si ho puc fer, m'agradaria ajudar com més gent millor.

Sou executiva: vicepresidenta de l'empresa de construcció Procore Technologies. En què consisteix la vostra tasca actualment?
A portar la plataforma digital més completa del món de la construcció a com més països millor. Hi fem transaccions per un trilió de dòlars en qualsevol moment. Hem digitalitzat el món de la construcció, que és un dels grans contribuïdors a la pol·lució. Nosaltres estalviem dies i dies a qualsevol gran projecte en coses que semblen molt senzilles, però que no estan digitalitzades.

>> *Un moment de l'acte del Fòrum Carlemany, en el qual va rebre el premi Soci d'Honor l'estiu del 2022.* (Foto: Arxiu Anna Navarro)

Per exemple?
Us parlo del metro de París, de l'aeroport de Los Angeles o de noves autopistes a Texas. És una passada de feina. També és per ajudar com més gent millor a evitar accidents, a buscar els materials més autòctons, a finançar els projectes de la millor manera, a facilitar que tot l'equip de l'obra, format per milers de persones, s'entengui... Treballem amb arquitectes, enginyers estructurals, cívics, amb experts del president Biden en temes de sostenibilitat, amb bancs que financen aquestes obres tan grans, i fem que la plataforma es formi a partir de centenars d'estàndards mundials, perquè cada país construeix amb normes diferents. Més que res, que l'empresa vagi creixent i que els nostres empleats i empleades estiguin contents, enfocats, innovant i ajudant la humanitat. A construir una empresa model.

Sou una líder de mena. El secret és estar connectada amb la societat i «retenir» els treballadors...? Entenem *retenir* com a sinònim de sintonitzar-hi, de crear-hi empatia, de donar-los confiança... És així?
Sí! Que et vulguin seguir perquè creuen en el que fas i com ho fas. És el què i el com. El com és molt més important que el que fas. No vull tenir equips només perquè tots ens hem de guanyar la vida, que és la realitat, també. Ens passem dies i dies per mirar a qui deixem entrar. No deixem entrar amics, familiars... Aquí hi entra la millor persona. I per això creixem tant i tant. Això és molt important. Hem de trobar persones que puguin treballar molt bé en l'equip que dissenyem, que siguin emocionalment molt estables, que estudiïn constantment, que expliquin molt bé el que volen i el que necessiten de l'empresa. Ara, si veiem que una persona no funciona, ho veiem molt ràpidament i hi parlem. Cada tres mesos fem avaluacions... A mi m'avaluen tot el dia!

Quin horari feu? Com us organitzeu?
Normalment de set o vuit del matí a sis o set de la tarda, sense gaires interrupcions. Tinc una senyora a casa que em fa el menjar, perquè treballo durant l'hora de dinar. També viatjo bastant; de vegades, sis setmanes de cop. Sí, el meu temps l'estudia i el porta un equip de tres persones constantment. On he de ser, si he de dir que no, amb qui

>> *Amb el Casal Català de San Francisco, l'Onze de Setembre del 2022, al costat del Golden Gate.* (Foto: Arxiu Anna Navarro)

>> *Com a membre executiva del museu The Tech Interactive de Silicon Valley, amb un grup de noies que es formen per ser líders en STEM.* (Foto: Arxiu Anna Navarro)

m'he de reunir... M'ajuden moltíssim a canviar horaris, a no perdre el temps... Bàsicament, perquè sempre hi ha moltes decisions, clients, gent de l'equip que necessita parlar sobre algun tema. Moltes reunions són de quinze minuts. No em reuneixo amb ningú que no tingui una agenda. Algun dia surt un imprevist gran, canvio de tema quasi cada trenta minuts. Tinc cinquanta-quatre anys. La responsabilitat i el ritme que porto ara són, potser, els més intensos dels últims deu anys. Per exemple, avui estic de vacances, asseguda a un autobús cap a Barcelona i us estic responent! La meva secretària no ho sap perquè, en teoria, hauria d'estar descansant el cap...

Tot porta als ciutadans, cada vegada més, a haver de facilitar les dades personals. Els temes de la seguretat i de la privacitat són importants. Quin seria el vostre consell en aquest sentit?

Jo sempre dic que no a tot el que fa referència a dades. No les donis si no les has de donar. En realitat, molt poques institucions les necessiten. És igual si els de les botigues et miren malament. Educadament es pot dir tot. No posis les dades enlloc que no sigui necessari.

Reivindiqueu el paper de les dones en la tecnologia. Així com en alguns camps la normalitat s'ha aconseguit d'una manera plena, en la tecnologia queda lluny?

Massa lluny. N'hi ha moltes, de dones, en el camp de la tecnologia, però és més costós que pujar al Kilimanjaro, i cansa moltíssim. Has de ser d'Olot. O haver corregut maratons, o haver estat entrenada de petita per pencar molt fort. És trist, però les dones que arriben molt amunt, si en ressegueixes la biografia, t'adones que han hagut de fer front a moltes dificultats. Aquí no t'hi poses d'un dia per l'altre. Liderar una tecnològica no és per a tothom. Caus? Doncs vinga, a aixecar-te. No entens una estratègia per a milers de persones? Va, a la universitat un altre cop. No entens una tecnologia concreta? Au, a la universitat a estudiar, o a envoltar-te dels millors en el tema. És això. Estar a dalt com a dona és un esforç molt bèstia, perquè la majoria som mares, tenim la regla, passem la menopausa, som moltes menys, i som molt centrals a la família. Llavors, divendres al vespre... fas la classe universitària?, surts amb els amics?, jugues a un joc amb els fills? Si vols arribar on són els homes, que són el 97 % dels executius de dalt de tot, com a mínim a Silicon Valley, què fas? És per això que moltes dones no s'hi apunten.

Veig els catalans molt dividits. I les polítiques d'immersió que gairebé no funcionen.

La pandèmia ha generat canvis en molts àmbits. Podem dir, però, que tecnològicament, de manera incontestable, ha suposat un abans i un després...

Crec que ens ha transformat a tots. Tecnològicament, a moltes empreses els ha anat molt bé (Zoom, NetApp...). D'altres, en canvi, han tancat perquè no podien seguir el ritme necessari per tenir un impacte. Les empreses més petites i bones també s'han venut a altres. Hi ha hagut moltíssim moviment.

Acabeu la frase: «El teletreball...»

Em sembla que als Estats Units, només el 12 % dels empleats de les tecnològiques han tornat a l'oficina.

Sou una entusiasta de l'efecte papallona, de petites accions que poden provocar grans canvis...

Sí! És com funciona; jo faig de mentora o patrocinadora des de fa molts anys, però jo també en tinc molts, de mentors! Una acció meva, una frase meva, una lluita meva, una conversa amb algú que pateix, una conversa amb algú que s'ho està passant malament..., això pot canviar la mentalitat de l'altra persona. Per això intento ser la millor líder que puc. Al mateix temps tinc entrenadors, família i amics que em diuen el que faig mig bé o malament i em fan pensar, i m'ajuden moltíssim, però al final, qui provoca els canvis és cada persona, cada papallona ho pot fer. Arribats a aquest punt, em conec molt i molt bé: els meus defectes, les coses positives. Llavors, sé com puc ajudar molta gent, i els demano que elles o ells, després, ajudin el següent. M'escriu gent cada dia i també em passo hores dient «ho sento, no em puc duplicar».

Per quins criteris us guieu a l'hora de tractar possibles conflictes ètics de la intel·ligència artificial?
La recepta seria la següent: construir programari perquè sigui segura, guardar les dades dels clients, mesurar només el que calgui, no passar dades entre països, que l'entrenin les dones o persones de diferents races i orientació sexual.

Com es veu Catalunya des dels Estats Units? I com la veieu?
Catalunya no es veu gaire, als Estats Units. Tenim altres problemes. Bé, alguns catalans intentem que se'n parli. Tenim uns casals boníssims, que ens agermanen i ens ajuden molt. Com la veig jo ara mateix? Com si estiguéssim a dins d'una rentadora. El somni és que els polítics vagin cap a un objectiu, com a les empreses. Cansa molt i sembla supercaòtic des de lluny. Jo no hi entenc, de política. A una empresa seria impensable que ens paguessin per barallar-nos. Un equip, per aconseguir coses molt difícils, ha d'anar a l'una i, malauradament, ens veig molt dividits, a Catalunya. Em sap molt de greu. Els espanyols ens volen dividits i ho fan molt bé. Jo m'ho miro des del punt empresarial perquè és el que visc tot el dia. No ho sé. La política sembla tot un altre món. Les millors empreses del món tenen un objectiu central, no cinc.

Algun cop, parlant de Catalunya, heu afirmat que som un país que ho tenim tot a favor: una dosi d'optimisme, experiència, esforç, lluita i tocar de peus a terra... Ens ho podríeu concretar una mica?
Catalunya podria ser impressionant. I ho és, però potser amb tantes opcions i tantes baralles no som el que podríem ser. Ara ja no ho veig, que ho tinguem tot a favor. Veig els catalans molt dividits. I les polítiques d'immersió que gairebé no funcionen. Jo crec que el poble és molt i molt fort. L'organització pateix, clarament.

>> *Anna N. Schlegel.* (Foto: Arxiu Anna Navarro)

Parlem de la llengua catalana. Què els diríeu, als joves i als nouvinguts, perquè se la fessin seva?
«Si no ho fas tu, qui ho farà?»

El 2017 vau publicar el llibre *Truly Global*. Què aporta aquesta obra?
Com les empreses s'organitzen per anar arreu del món. Explica des de dins com les grans empreses penetren als mercats internacionals per oferir amb èxit els seus productes als clients de diferents cultures i llengües. Fa poc ha sortit en català.

Deveu tenir algun somni pendent de materialitzar, sigui individual o col·lectiu...
Tres setmanes a Barbados. Tornar a veure les meves cinc escoles a Kenya. Coses d'aquestes que, ara per ara, semblen molt de somni. Que tots els meus fills acabin la carrera i trobin les feines que vulguin sembla una fita més real.

Digueu-nos un personatge, viu o mort, pel qual tingueu una admiració especial.
Nelson Rolihlahla Mandela.

Olot i s'Agaró són dues poblacions amb les quals teniu un vincle especial. Com les definiríeu?
Olot és la infantesa, l'aire fresc, el Triai, on vàrem néixer tots els germans, on jugava amb tots els meus cosins. S'Agaró és on gaudeixo a dins del mar en un Hobie Cat, que potser es tomba i ens fa girar. A s'Agaró intento anar-hi quan la major part dels turistes ha marxat, o quan em puc escapar uns dies.

Us agradaria tornar a Catalunya quan us jubileu, d'aquí a uns anys?
Sí. Això dependrà molt de la meva família, també. La salut, la situació del món... De moment, vaig i vinc, i això m'ajuda molt. També és cansat, però cada cop que arribo a l'aeroport, cada cop, ploro sola. Potser un minut. Però penso: ara ja soc a casa. Fa trenta-un anys d'aquest ritual!

Tenint en compte que aquesta entrevista és per a la Revista de Girona, us deixem l'espai de l'última pregunta perquè l'acabeu com vulgueu.
Visca Olot, Girona, s'Agaró, Barcelona! Les ciutats on he viscut i que continuo visitant i d'on són els meus. I també visca Sant Feliu de Guíxols!